

за насъ, и да представатъ въ умѣтъ си, каквы сж братія имали, и каквж сж духовнж хранж изъ благоглаголивите имъ уста за дълго время приимали, за да ся убѣдѣтъ чи сж днесъ длъжни, баремъ съболезнователно око и братолюбезно къмъ насъ да показуватъ. На такъвѣж нашъ любитель сички смы длъжни да кажемъ: нека го Господъ поживи. — Колкото пакъ ѿ нашъ стърнж, ния смы длъжни неуморно да ся трудимъ за нашето добро, въ което ны братіята ни подпомагатъ, и да имамы въ трудовете си сякога умѣтъ си пространъ до нашите предцы, а особыто които ся въ тайж книшкж изреждатъ; тѣхъ да глѣдами, на тѣхъ въ трудовете да подържавами, къмъ тѣхъ да ся приближавамы, уподобявами, и найпослѣ съ тѣхъ да ся сравнимъ (не думамъ да ги заминимъ, но ако можемъ, ни е зло); тыя сж нашата вѣсточна звѣзда, щото ще да ны доведе (ако и слѣдовами) да видимъ христовото рождество. А нашите изъ Егвропж на сякадѣ распрѣснжтите, кѣто стадо безъ пастыра, Славени, мили братіѣж, да глѣдами съ умилно око, да ги смышлявами чи сж ни духовно длъжни, да ги прегръщами, ѿ се сърце убычами, кѣто братъ брата, и да смы взаимно единъ другому благодарни до вѣка.

